

steren [Zahle]: Nej, man kan ikke beskytte dem gennem Aarenes Løb). Det er der ingen, der har forlangt af Statsministeren. (Statsministeren [Zahle]: Jo, det har De). Det er der ingen, der kan forlange, og der er vist heller ingen, der har forlangt af Statsministeren, at han skulde beskytte disse Folk mod Ulemper i Fremtiden, men det, man med Rette kan forlange, er, at saa længe det Arbejde foregik ude i Havnen, maatte den højtærede Statsminister som den øverste Chef for Politiet og som den, der ogsaa i fornødent Fald vil kunne tage Militæret til Bistand, have Pligt til at skaffe Arbejdsfred og Arbejdsro, saa de Folk ikke blev udsat for korporlig Overlast. (Statsministeren [Zahle]: Dertil erklærede jeg mig rede). Ja, den højtærede Stassminister burde have givet en ren og klar Erklæring om, at dette var han i Stand til. (Statsministeren [Zahle]: Det er fuldkommen galt). En meget betydende Mand indenfor Arbejdsgiverkredse har sagt til mig, at hvis den højtærede Statsminister havde kunnet afgive og havde afgivet en saadan ren og klar Erklæring, saa var der ikke noget i Vejen for, at der havde været et tilstrækkeligt Antal arbejdsvillige til at optage dette Arbejde. Det var det, der burde være gjort. (Statsministeren [Zahle]: De er ført ganske bag Lyset. De har faaet ganske gale Oplysninger).

Formanden: Taleren maa ikke afbrydes.

Axel Møller: Det, jeg her har meddelt, er fuldkommen rigtigt. Den Opfattelse har man haft i visse Kredse, at den højtærede Statsministers Udtalelse ved den Lejlighed ikke var saa klar, at man turde stole paa, og at de arbejdsvillige turde og kunde stole paa, at de ikke vilde være udsatte for korporlig Overlast, saa længe deres Arbejde stod paa. Paa den anden Side maa jeg erkende, at heller ikke Arbejdsgiverne er sagesløse i det Spørgsmaal. Jeg kan ikke lade være med at fremhæve, at den Maade, hvorpaa man ved tidligere Lejligheder har set arbejdsvillige, der i en given Situation er kommet Arbejdsgiverne til Hjælp, blive behandlet, ikke har kunnet opmuntre andre til at gøre det samme i en lignende Situation. Jeg nævner som Eksempel Sporvejsfunktionærene paa Frederiksberg og de Havnearbejdere, der i sin Tid optog Arbejdet under Frihavsstrekken, saa ogsaa fra den Side forekommer det mig, at der er begaaet Fejl.

Naar vi nu spørger om Midler til at afhjælpe disse urolige Forhold, er det ganske karakteristisk, at det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) anbefaler, at nu skal man til at afskaffe Landstinget. Som om ikke det ærede Medlem ligesaa vel som enhver anden ved, at kom vi ind i en stærk og skarp Grundlovskamp i disse Tider, vilde intet være mere egnet til at sprede denne Urobacille rundt omkring i vide Kredse og til at styrke den sociale Uro end netop en saadan skarp og hidsig Forfatningskamp, under hvilken det sociale Arbejde selvfølgelig til en vis Grad vilde blive suspenderet. Det forbavser mig altsaa i høj Grad, at det ellers saa skarpsindige Medlem kunde komme med det Raad, at nu skulde vi til at rejse en Grundlovskamp om Landstingets Bestaaen. Dette vilde forekomme mig at være et ganske ejendommeligt Middel, thi det vilde virke i stik modsat Retning. Saa nævnedes det ærede Medlem ogsaa en anden Ting, nemlig det Universalmiddel, man altid kommer frem med fra socialdemokratisk Side som et Slags Voltakors, der skal bruges mod de sociale Sygdomme, nemlig mere Valgret. Man hilder sig i den mærkelige Overtro, at jo mere Valgret man uddeler, des mere mæt bliver Befolkningen, og des mere rolig og tilfreds bliver den, og derfor kommer man altsaa nu og foreslaar, at Valgretsaldere skal nedsættes til 21 Aar, ikke blot til Folketinget, men ogsaa til Landstinget. Det var forøvrigt ogsaa ved at gøre dette lille Trylleeksperiment, at det ærede Medlem kom til sin Konklusion, at Landstinget skulde afskaffes. Han siger nemlig først, at vi maa have Valgretsaldere baade til Folketinget og til Landstinget nedsat til 21 Aar, og saa slutter han, at naar der saa ikke er nogen Forskel paa Sættningen af de to Ting og paa dem, der vælger dem, er der ingen Grund til at opretholde to Ting, og saa maa man hellere afskaffe det ene — og det skulde da være Landstinget. Men det ærede 2det Medlem for Hovedstaden maa dog hellere slutte omvendt, thi det, som er Meningen med et virkeligt Tokammerssystem, er netop dette, at de to Kamre ikke skal udgaa af akkurat den samme Vælgermængde, ud fra Ønsket om at undgaa et Flertalsenevælde og dermed sammenhængende Ministerenevælde. Man ønsker, at der ogsaa skal være Plads for Mindretallet. Man er saa villig til at anerkende, i hvert Fald mange Steder, at Flertallet har Ret til at have den største Magt, men man er ikke villig til at aner-